

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžr/10/2014
Identifikačné číslo spisu: 1012200284
Dátum vydania rozhodnutia: 29.02.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1012200284.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľiek: 1/ C. U., bytom L., 2/ P. N., bytom L., proti odporcovi: Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor (pôvodne Správa katastra pre Hlavné mesto Slovenskej republiky v Bratislave) so sídlom v Bratislave, Ružová dolina 27, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. V-30914/11 zo dňa 11. januára 2012, o odvolaní navrhovateľiek v 1. a 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. októbra 2013, č.k. 4Sp/8/2012-28, v časti povinnosti zaplatiť súdny poplatok, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. októbra 2013, č.k. 4Sp/8/2012-28, v časti povinnosti zaplatiť súdny poplatok
p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 4Sp/8/2012-28 zo dňa 30. októbra 2013 potvrdil rozhodnutie odporcu č. V-30914/11 zo dňa 11.01.2012, ktorým podľa § 31 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „katastrálny zákon“) zamietol návrh na vklad vlastníckeho práva a práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do katastra nehnuteľností z darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena z 09.12.2011, predmetom ktorej bol podiel vo výške 1 k nehnuteľnosti - bytu č. 38 na 3. poschodí na E., nachádzajúcom sa v k.ú. P., vedenej na LV č. XXXX, spoluvlastnícky podiel patriaci k bytu na spoločných častiach a zariadeniach domu vo výške 995/100 000, z dôvodu, že vklad nie je možné povoliť, keďže vecné bremeno sa môže viazať iba k celej nehnuteľnosti. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že po určení termínu pojednávania bolo krajskému súdu doručené e-mailové podanie navrhovateľky v 1. rade z 18.09.2013, v ktorom oznamuje, že vkladové konanie bolo zrušené a s poukazom na to, aby bola vec ako bezdôvodne ukončená. Ďalej uviedol, že prílohou tohto e-mailového podania bol sken podania navrhovateľiek v 1/ a 2/ rade zo 07.11.2012 doručený odporcovi 14.11.2012, v ktorom oznamujú, že rušia darovaciu zmluvu z 09.12.2011 a žiadajú, aby konanie č. V-30914/11 bolo zrušené. Krajský súd skonštatoval, že vzhľadom na to, že 1/ podanie navrhovateľiek v 1.

a 2. rade nebolo doplnené písomne alebo ústne do zápisnice v zmysle ust. § 42 ods. 1 OSP; 2/ nevykazovalo znaky späťvzatia návrhu zo 17.01.2012, a za použitia ust. § 250q ods. 2 OSP dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne. Krajský súd poznamenal, že konanie o opravnom prostriedku proti neprávoplatnému rozhodnutiu odporcu (§ 250l a nasl. OSP) nie je pokračovaním správneho konania (uskutočneného pred odporcom), ale samostatným konaním. Zdôraznil, že ak teda navrhovateľka v 1. rade, či obidve navrhovateľky nemali vôľu v tomto konaní pred súdom pokračovať, mali svoj podaný návrh zobrať späť (§ 250h ods. 2 OSP), dôsledkom čoho by bolo zastavenie konania (§ 250d ods. 3 OSP). Na námietku navrhovateľiek v 1. a 2. rade, že navrhovateľky zmluvu z 9.12.2011 konzultovali pred jej podpisom u odporcu a že táto nebola spochybnená, krajský súd uviedol, že táto námietka nie je dôvodná a nemohla teda viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Katastrálny zákon v žiadnom z jeho ustanovení neukladá odporcovi povinnosť konzultovať obsah právnej skutočnosti (úkonu), na základe ktorej sa má zapísať právo k nehnuteľnosti. Teda nie je povinnosťou odporcu vyjadrovať sa pred podaním návrhu na vklad k obsahu zmluvy, na základe ktorej sa má právo k nehnuteľnosti zapísať do katastra nehnuteľností. Námietku navrhovateľiek v 1. a 2. rade o tom, že ak v zmluve (z 09.12.2011) došlo k zrejmej nesprávosti, bolo povinnosťou odporcu vyzvať jej účastníčky postupom podľa § 42 ods. 4 katastrálneho zákona na ich odstránenie, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Preto ak odporca v predmetnom vkladovom konaní nepostupoval podľa ust. § 42 ods. 4 katastrálneho zákona, postupoval správne a v súlade so zákonom, keďže sa nejednalo o zrejmu chybu v písaní, počítaní či inú zrejmu nesprávnosť. Krajský súd navyiac poznamenal, že v zmysle ust. § 151o OZ, zmluvou môže zriadiť vecné bremeno iba vlastník nehnuteľnosti. Ak teda vecné bremeno v prospech navrhovateľky v 1. rade bolo zmluvou z 09.12.2011 zriadené (dohodnuté) navrhovateľkou v 2. rade, k jeho zriadeniu nemohlo dôjsť, nakoľko navrhovateľka v 2. rade v čase jeho zriadenia nebola vlastníčkou prevádzanej nehnuteľnosti. Krajský súd dospel k záveru, že námietky vznesené navrhovateľkami v podanom návrhu neboli spôsobilé k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil ako vecne správne a zákonné.

O trovách navrhovateľiek krajský súd rozhodol v súlade s §250 k ods. 1 OSP s poukazom na výsledok konania a nepriznal im právo na náhradu trov konania. Zároveň navrhovateľky v 1. a 2. rade zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok za konanie vo výške 33,- € v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku (položka 10 písm. b/ sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov) z dôvodu, že neboli v konaní úspešné.

V zákonnej lehote navrhovateľky v 1. a 2. rade podali proti tomuto rozsudku krajského súdu odvolanie v časti vyrubeneho súdneho poplatku. V odvolaní uviedli, že dňa 14.11.2012 doručili na katastrálny úrad podanie, výsledkom ktorého malo byť zastavenie konania. Navyiac navrhovateľky uviedli, že neiniciovali súdne konanie, uvedenú možnosť využil katastrálny úrad, keď nevyhoveli ich odvolaniu. Vytýkali krajskému súdu, že sa nezaoberal ich e-mailovou komunikáciou a následnou urgenciou, v ktorej oznámili krajskému súdu stratu existencie predmetu sporu. Podľa názoru navrhovateľiek, tento oznam nemal charakter návrhu vo veci samej a krajský súd nespochybnil ich postup. Dodali, že odvolanie nenapĺňalo žiaden zo znakov návrhu na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia katastrálneho úradu podľa §247 OSP. Ďalej vytýkali krajskému súdu, že si nespĺnil povinnosť podľa §5 OSP. Na záver uviedli, že odmietajú zaplatiť súdny poplatok, nakoľko katastrálny úrad si nespĺnil svoju povinnosť zastaviť konanie, hoci ho na to vyzvali a krajský súd s nimi nekomunikoval spôsobom, ktorým by sa uvedené dalo do súladu a predmetná vec ukončila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel jednomyselne k názoru, že odvolaniu navrhovateľiek v 1. a 2. rade nie je možné vyhovieť.

Z obsahu spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v danej právnej veci Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom pod č.k. 4Sp/8/2012-28 zo dňa 30. októbra 2013, ktorým potvrdil rozhodnutie odporcu č. k. V 30914/11 zo dňa 11.01.2012 o zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva a práva

zodpovedajúceho vecnému bremenu do katastra nehnuteľností z darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena z 09.12.2011, z dôvodu, že účastníkmi konania navrhovaný vklad práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktoré by oprávňovalo oprávnenú z vecného bremena k doživotnému užívaniu daru, ktorým je 1 vyššie špecifikovaného bytu, nie je možné povoliť z dôvodu, že vecné bremeno je právom, ktoré sa viaže k celej nehnuteľnej veci a vecné bremeno je potrebné zriadiť k celému bytu, nakoľko časť zodpovedajúca spoluvlastníckemu podielu 1 nepredstavuje žiadnu reálnu časť spoločnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nezaoberal meritórnym posúdením veci, keďže odvolanie navrhovateľiek v 1. a 2. rade smerovalo iba voči výroku o vyrubení súdneho poplatku za súdne konanie.

Podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. v platnom znení v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa položky 10 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb v znení účinného do 30.09.2012, poplatok za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu, ak rozhodol okresný súd alebo krajský súd, a za preskúmanie rozhodnutí o priestupkoch je 33,- €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že navrhovateľky v 1.a 2. rade v konaní pred súdom nezaplatili súdny poplatok za konanie v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Krajský súd v Bratislave postupoval v súlade so zákonom, keď navrhovateľky v 1. a 2. rade vyzval spoločne a nerozdielne na zaplatenie súdneho poplatku za konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sp/8/2012-28 zo dňa 30. októbra 2013 v časti vyrubeneho súdneho poplatku podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

Nad rámec Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na skutočnosť, že hoci bol krajský súd oboznámený s e-mailovým podaním navrhovateľky v 1. rade z 18.09.2013, v zmysle ktorého žiadali, aby bolo pojednávanie zrušené a vec ukončená a súčasťou ktorého bol návrh na zrušenie vlastníckeho práva a povolenia vkladu adresovaného odporcovi, na uvedené podanie krajský súd nereflektoval a v odôvodnení rozhodnutia iba skonštatoval, že toto podanie nebolo doplnené písomne alebo ústne do zápisnice v zmysle ust. § 42 ods. 1 OSP a nevykazovalo znaky späťvzatia návrhu navrhovateľkami. Vychádzajúc z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28.10.2010, sp.zn. 3Cdo/128/2010, najvyšší súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti krajskému súdu, že pri právnej klasifikácii podania súd vychádza z § 41 ods. 2 OSP, v zmysle ktorého každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. V tomto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku ide o dôležité interpretačné pravidlo, ktorého zmyslom je posúdiť podanie tak, aby jeho výklad zodpovedal skutočnej vôli konajúcej osoby v čase urobenia tohto úkonu. Pri posudzovaní procesného úkonu účastníka konania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému úkonu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu úkonu, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v úkone použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu úkonu účastníka. Ak nastane situácia, pri ktorej je potrebné skúmať otázku, či existuje rozpor medzi prejavom účastníka urobeným v úkone a jeho vôľou, je potrebné akcentovať objektívne hľadisko. Aplikujúc toto hľadisko treba mať pri posudzovaní procesného úkonu účastníka podľa jeho obsahu (§ 41 ods. 2 OSP) na zreteli to, ako v ňom bola navonok (objektívne) prejavená vôľa konajúceho, nie to, či je subjektívne (zo subjektívneho aspektu účastníka) zhoda medzi navonok urobeným procesným úkonom a vnútornou vôľou toho, kto úkon urobil. Ani podstatný omyl účastníka medzi tým, čo procesným úkonom prejavil, a tým, čo ním prejavil chcel, nemá na účinnosť už urobeného procesného úkonu žiadny vplyv. Z uvedeného je zrejmé, že z obsahu podania navrhovateľky v 1. rade vyplývala jej vôľa zobrať návrh späť a krajský súd v prípade odstránenia pochybností medzi jej navonok urobeným procesným úkonom a vnútornou vôľou mal predovšetkým vyzvať navrhovateľku v 1. rade, či svojím podaním mienila vziať návrh späť podľa § 96 ods. 1 OSP. Ďalej nebolo povinnosťou krajského súdu vyzývať odporcu na vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľiek v 1. a 2. rade, keďže

odvolanie nesmerovalo proti rozhodnutiu vo veci samej v zmysle § 209a ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.